

cap. 3. num. 280. putà Prætor, in l. penult. de instit. & iur. l. si familia 9. de Iuridict. Ita & Cicer. Magnum nomen est, magna spes, magna Majestas Consulibus. Et Plinius *epistol. lib. 8. epistol. 6.* Majestatem Senatus, & Judicium vocat: quæ propriè populierat. Et accuratè si loqui velimus, longè errant ij, qui in territorij Jure, *landsfürstlicher Oberkeit/ Obergottmesfigkeit/ jura* Majestatis consistere putant. Bornitius de Maiestat. cap. 1. ad fin. Thom. Michaël. th. 44. disputat. de Iuridict.

III. Est autem Majestas, in Imperio atque omni dignitate populi Romani, vel alterius superiorem non habentis. Cicero *pro Corn. Balbo. Quintil. lib. 7. cap. 3.* in qua jus totius civitatis consistit. Eaque rectè in Realem, seu Imperij, (quæ in constituendâ) & Personalem (quæ in administrandâ, seu gubernandâ Republicâ consistit) dividi videtur. Herman. Kirchner, *Disputat. de Republ. 2. th. 3.* Philipp. Hoennon. *disput. polit. 3. th. 37.* Johann. Camman. *disput. de Iurib. Maiestat. 1. thes. 70. 75. & seq.* Börtius *apud Arumæ. vol 9. discurs. 30. cap. 1. th. 1. & 2.* Dn. Daniel Otto, *tract. sing. de Maiestat. cap. 1. num. 8.* Cum autem tribuunt Imperio Majestatem; non idèd inanimatæ rei eam adscribunt: sed illa personarum intuitu competit rei.

IV. Majestas Realis seu Imperij, Reipublicæ est coæva; quamdiu corpus eius durat, permanet, & etiam sub interregnis & alterationibus persistit: quam idèd fundamentum Reipublicæ possumus nominare. Christ. Matthias, *Dithmars. Colleg. polit. 2. disput. 2. th. 6.* Henric. Vellten. *Cent. quæst. polit. decad. 8. quæst. 2. ad fin.* Personalis concidit cum persona; & ad Rempublicam redit. Huius Majestatis Realis intuitu, etiam post Regiam legem, populum Romanum aliquam retinuisse dicitur Majestatem. §. 4. *Instit. de publ. iudic. l. 7. §. penult. ibi: Maiestatem nostram ff. de captiv. & postlim. l. 1. & l. 3. vers. Lex autem Iulia. ibi: Maiestatem publicam ad L. Iuliam Maiestat.* Lex namque Regia, de Personalis tantùm Majestatis translatione intelligi debet: ego in *tract. de Monarchiâ cap. 4. num. 4.* ac transtulit solùm per eam populus potestatem administrationis, non constitutionis. Et constat *ex l. 2. §. 1. ff. de orig. iur.* administrationem Reipublicæ, non aliquid ultrà, Imperatori datum esse. Et Maximus Imperator, (ut ab Herodiano proditum est) populi etiam Imperium agnoscebat, cum ait: Neque unius tantùm hominis peculiaris possessio Principatus est, sed communis antiquitùs totius populi Romani; siquidem in illâ urbe, sita est Imperii fortuna; nobis autem dispensatio tantùm, atque administratio Principatus, unâ vobiscum demandata est. Nunquàm sanè censendum est, totam & universam Rempublicam per Principem representari. Caput est, non totum Corpus. Et què admodum in corpore humano, etiam aliarum partium functiones sunt: